

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

Farruquiño de Revera
era oieto d'unha casa
a ver qu'estaba dormindo
fuis'arrimando á rapasa.

Caladiño com'un rato
xunto dela se deitou,
quíxolle dar un abrazo
pero Carme despertou.

“Xa estás aquí Farruquiño,
que mal ensinado eres,
siempre m'andas insultando
non sei qué demo me queres”.

“Boas tardes Maruxiña,
hoxe véñoche perder
pois tanto como che quero,
sin ti non podou vivir”.

“Pous por muito que me queiras,
muito más ch'eu quero a tí,
xa non durmo nin descanso,
sempre estou pensando en tí”.

“Pous ahora, Maruxiña,
tranquila podes estar,
que s'é teu pai nos deixa
pronto nos imos casar”.

“Por meu pai non hai cuidado,
o malo é miña nai,
que dixo que me mataba
antes deixarme casar”.

“Miña nai xa vén ahí,
está metendo no ghando,
fálalle con muito xeito
que tén un xenio mui malo”.

“Boas noites, miña soghra,
véñolle pedi-la filla,
se ma dá séntom'un pouco
se non, marchou más axiña”.

“A miña filla, Farruco,
é nova pra casar,
sólo ten corenta anos
e pódese destragar”.

“¡Ai Jasús, avo María!
¡oh qué me di miña soghra!
que se lle destrag´á filla
e non tén dentes nin moas”.

“Eu a filla non cha dou
non teño qué che facer
que ti es un folghazán
non tés con que a manter”.

Eu a filla non cha dou
porque cha non quero dar
que ti es un folghazán
e non queres traballar.

“Téñolle moi bo ofisio,
xa sabe que non son ghaiteiro,
ándalle de festa´n festa
ghánolle moito diñeiro”.

“A túa filla, Farruco,
tragha miña filla tola,
xa non comer nin traballa
siempre pensando na boda”.

“Pois agora, miña soghra,
tén que deixa-la casar
e dispois de casadiña
ghaita non ll´ha de faltar”.